

Arrest

nr. 224 132 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. COVELIERS
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2018 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. COVELIERS, die loco advocaat H. COVELIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 10 januari 2018 bij de Belgische ambassade te Manilla een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) met het oog op een familiebezoek. In hoofden van beide verzoekers werd op 26 februari 2018 de beslissing genomen tot weigering van het visum, om de volgende redenen:

[...]

9. [X] uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

[...]

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

*Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene toont niet aan te beschikken over (betekenisvolle en/of actuele) resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, luidt als volgt:

"De motivering zoals gegeven in de weigeringsbeslissing zoals gegeven in de weigeringsbeslissing mist iedere grond. De argumentatie komt er op neer dat blijkbaar gesuggereerd wordt dat de heer en mevr. N., op 63 jarige leeftijd de Filipijnen zouden willen verlaten om zich in België te komen vestigen. Zo wordt er ondermeer gezegd dat er geen resterende familiale banden in het land van origine zouden zijn, alsof dit een reden zou zijn om het land te verlaten. Men kan ni. niet zelf zijn eigen familie creëren, en wanneer men geen familie meer heeft kan men die niet bijmaken. Minstens toch niet op de leeftijd van verzoekers. Bovendien wordt dit alles weerlegd door de heer en mevr. N.. Zo deponeren zij 2 documenten waarin door de lokale overheid, H.. E. D. S., verklaard wordt dat hij de heer D. N. en mevr. P. N. persoonlijk kent als "zijnde van goed moreel karakter en burgers die de wet eerbiedigen". Bovendien blijkt uit dit document dat de heer en mevr. N. 6 kinderen hebben, 3 zonen en 3 dochters, ook de stelling dat er dus geen familiale banden zouden zijn, wordt hierdoor tegengesproken. (stukken 1, 2 en 3 bundel concludanten) De heer en mevr. N. bewijzen bovendien aan de hand van een originele titel en een technische beschrijving dat zij eigenaars zijn van een grond in de Filipijnen, het attest hiervan dateert van 12.12.2016 en de grond is gelegen in San Felipe, gemeente Laur, Provincie Nueva Ecija. (stuk 4 en 5) Uiteindelijk wordt door concludanten ook nog bewezen dat zij eigenaar zijn van een voertuig Mitsubishi, waarvan ook nog het certificaat wordt neergelegd. (Stuk 6) Om aan te tonen dat zij wel degelijk over een huis beschikken en daar in ieder geval na hun bezoek aan hun kinderen en kleindochter terug naartoe willen gaan wordt ook een foto van de woning gedeponereerd. Algemeen dient er nog op gewezen te worden dat het een louter dat het een louter menselijke bedoeling is om hun kleinkinderen te zien, en dat het zogenaamde ontbreken van het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten, niet alleen uit de lucht is gegrepen maar bovendien geen enkel begin van een bewijs daarvan wordt geleverd. Trouwens, indien de minister die de weigeringsbeslissing heeft genomen twijfelt aan het voornemen van concludanten om het grondgebied tijdig te verlaten, dan had hij in de visumtoelating kunnen stellen dat zij over een terugkeerticket moesten beschikken. Er is geen enkele reden waarom dit erg beperkt visum niet aan de heer en mevr. N. zou worden verleend, zodat zij hun kleindochters zou kunnen zien. Overigens wensen de heer en mevr. N. er op te wijzen dat de ouders van hun schoonzoon, de heer en mevr. L., zonder enig probleem hen op de Filipijnen samen met hun kinderen en kleinkinderen hebben kunnen bezoeken. Iedereen is na dit bezoek teruggekeerd naar de originele verblijfplaats!"

3.2. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissingen zijn gestoeld op artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Uit de motivering ervan blijkt dat de gevraagde visa werden geweigerd omdat het voornemen van de verzoekende partijen om voor het verstrijken van het visum het grondgebied van België te verlaten niet kon worden vastgesteld. De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen te beschikken over (betekenisvolle en/of actuele) resterende familiale banden in het land van origine, niet aantonen te beschikken over een professionele activiteit en geen bankhistoriek voorleggen met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst en zij niet aantonen te beschikken over eigendom in het land van origine. Omwille van deze cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkenen onvoldoende garanties bieden op terugkeer naar het land van origine.

Artikel 32, lid 1, sub b, van de Visumcode bepaalt dat het visum wordt geweigerd indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en anderzijds zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten, alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. In dit verband zal, zoals artikel 21, lid 1, van de Visumcode preciseert, bijzondere aandacht moeten worden geschonken aan het risico van illegale immigratie, dat, indien daarvan sprake is, de bevoegde autoriteiten ertoe moet brengen het visum te weigeren met een beroep op het bestaan van redelijke twijfel over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Bovendien staat het krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager toekomt om de informatie te verstrekken waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. (HvJ 19 december 2013, nr. C-84/12, pt 64- 73).

De verzoekende partijen stellen in casu dat het ontbreken van resterende familiale banden in het land van origine geen reden is om dat land te verlaten en zich in België te komen vestigen. Verder stellen zij een aantal documenten neer te leggen waarin de lokale overheid stelt dat verzoekers van "goed moreel karakter" zijn en burgers die de wet eerbiedigen, dat hieruit blijkt dat zij 6 kinderen hebben zodat ook de stelling dat er geen familiale banden zouden zijn, wordt tegengesproken. Verder verwijzen zij naar de stukken 4 en 5 waaruit zou blijken dat zij eigenaars zijn van een stuk grond in de Filipijnse republiek en naar een stuk 6, met name een eigendomscertificaat van een voertuig Mitsubishi. Verder stellen zij een foto van het huis waarover zij beschikken te deponeren.

Gelet op het hiervoor geschetste beslissingskader, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen, en dat hoewel één van de motieven ze misschien op zich niet kan dragen, de cumulatie ervan dat mogelijk wel kan.

Daargelaten de vraag of de inhoud van de stukken de aanspraken van de verzoekende partijen kan ondersteunen, moet worden gewezen op het volgende:

Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De bestreden beslissingen vloeien voort uit de aanvraag die de verzoekende partijen hadden ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de documenten waarop zij zich thans beroepen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, ten gepaste tijde ter kennis werden gebracht van de verwerende partij. Derhalve kon die laatste deze stukken ook niet betrekken in het besluitvormingsproces. De Raad zou dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet ten gepaste tijde aan de verwerende partij werden voorgelegd. De nieuwe documenten kunnen dus niet dienstig worden bijgebracht in de onderhavige procedure, maar niets staat de verzoekende partij in de weg om ze te voegen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Rekening houdend met het feit dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij bij het indienen van de aanvraag niet hebben aangetoond te beschikken over een professionele activiteit en geen bankhistoriek voorlegden met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst en zij evenmin aantoonden te beschikken over eigendom in het land van origine, tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om het feit dat zij evenmin aantoonden om over betekenisvolle en/of actuele resterende familiale banden in het land van origine te betrekken als een negatief element bij de beoordeling van de vraag of er een voldoende terugkeergarantie bestaat.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier heeft besloten tot de weigering van de aanvraag. Hun argument dat, indien werd getwijfeld aan hun voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten, de verwerende partij in de visumtoelating had kunnen stellen dat zij over een terugkeerticket moesten beschikken, doet daaraan geen afbreuk, nu de voormelde vaststelling dat geen schending werd aangetoond volstaat om het enig middel en dus het beroep te verwerpen.

3.3. Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS